

*HET LOT
VAN DE
LEEUWERIK*

Zeger Plug

*HET LOT
VAN DE
LEEUWERIK*

Brave New Books

Eerste druk januari 2024

Tweede druk april 2024

Copyright © Zeger plug 2024

Vormgeving en ontwerp omslag © Zeger Plug

ISBN 278 94 649 2980 5

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Ons menselijk bestaan wordt vormgegeven door
een combinatie van onze vrije wil en het lot.
Helaas is onze wil niet in staat het lot te sturen,
maar kan het wel bepalen hoe we ermee omgaan.*

1

Fedde

Fedde Eleveld reed bij zonsopkomst snel met gedoofde lichten weg van de boerderij nabij het dorpje Rijs waar hij zojuist de bewoners had achtergelaten. Drie personen die door zijn toedoen nooit meer dezelfde mensen zouden zijn die ze tot aan zijn bezoek waren geweest.

Toen hij vanuit de dam van de boerderij de Mientwei richting Rijs opdraaide ontstak hij zijn lichten. Na een paar honderd meter zag hij opeens een blauw zwaailicht achter zich opdoemen. Hij vroeg zich geschrokken af of dat voor hem was of dat er sprake was van toeval.

Hij besloot in eerste instantie met de ter plaatse toegestane snelheid van zestig kilometer per uur rustig door te rijden.

De politieauto naderde hem echter snel en in zijn achteruitkijkspiegel zag hij op genoemde auto in rode neonletters het zo gevreesde woord STOP oplichten. Het was niet de eerste keer dat hem dat overkwam. Tot nu toe had hij altijd weten te ontkomen dus drukte hij het gaspedaal vol in en de Audi A6 schoot naar voren. Met de

politie, die inmiddels ook de sirene had ingeschakeld op zijn hielen, scheurde hij met een snelheid van ver boven de honderd kilometer over de Mientwei toen er plotse-ling een ree de weg overstak. Hij gooide zijn stuur om maar het was te laat. Hij raakte het ree waarna de Audi rondtolde en met de zijkant, de bestuurderskant, tegen een grote, zeer robuuste beuk tot stilstand kwam. Enorme pijn overmande zijn hele lichaam en zelfs het licht van de opkomende zon doofde.

Mensen die ooit een bijna-doodervaring hebben gehad beweren dat je op zo'n moment je hele leven in een flits als een film aan je voorbij ziet trekken.

Bij Fedde was dat niet het geval, zijn dood trad daarvoor veel te snel in.

Maar als er wel een film van zijn leven was geweest, dan had die film ongetwijfeld de titel DE GROTE PECHVOGEL gekregen.

De toeschouwers zagen dan een film die begon bij de geboorte in Leeuwarden van het jongetje Fedde Eleveld. Een jongetje dat de eerste jaren van zijn leven net als de meeste kinderen vrolijk en gezond opgroeide.

Maar toen Fedde vier jaar was, precies op zijn verjaardag, sloeg het noodlot toe. Zijn moeder kreeg die dag enorme ruzie met haar schoonmoeder omdat die zich regelmatig met Feddes opvoeding bemoeide, hetgeen die dag helemaal uit de hand liep. De ruzie werd gesust maar kreeg nog diezelfde avond een vervolg met haar man omdat die het opnam voor zijn moeder.

Hij verweet haar, net als zijn moeder had gedaan, dat ze te weinig grenzen stelde aan Fedde. Waarop zij hem een moederskindje noemde die beter bij zijn moeder had kunnen blijven wonen omdat hij een oedipuscomplex had en daarom waarschijnlijk zo weinig met háár vrijde.

Feddes vader kon hierop nog heel veel zeggen maar besloot dat niet te doen en trok zijn jas aan en ging de deur uit.

Zijn moeder gooide kwaad de deur achter hem dicht en sloot zich op in de logeerkamer. Helaas stond daar nog een halve fles whisky van haar broer. Haar broer sliep regelmatig een nacht bij hen als hij voor zaken in de buurt moest zijn om zo de kosten van een hotel uit te sparen.

En zo greep Feddes moeder terug naar de fles, daar waar ze na een lang verblijf in een afkickkliniek al meer dan tien jaar had drooggestaan. Hier begon voor het jongetje Fedde een ellendig leven met een moeder die nooit meer echt helemaal nuchter zou zijn.

Daarnaast zouden de toeschouwers zien dat Fedde altijd door pech werd achtervolgd. Als hij een keer van zijn moeder een nieuwe broek kreeg zat er de volgende dag al een scheur in omdat hij in een braamstruik was gevallen na de duw van zijn vriendje.

Op zijn zesde verjaardag kreeg hij van zijn vader een mooi nieuw fietsje. Een paar dagen later reed er een achteruitrijdende bestelbus overheen omdat hij hem niet goed op de standaard had gezet en het fietsje van de stoep op de weg was gevallen.

En altijd als er zoiets gebeurde kreeg hij een pak op zijn donder van zijn moeder die in al haar eigen, voortdurend benevelde ellende, niet wist hoe ze anders moest reageren.

De film zou verdergaan met het beeld dat zijn vader rond zijn achtste levensjaar met de noorderzon vertrok omdat hij het leven met een altijd beschonken, en zichzelf verwaarlozende vrouw niet meer aankon.

Fedde had de pech dat zijn vader had ontdekt dat Fedde niet zijn biologische zoon was. Hij had altijd het vermoeden gehad dat zijn vrouw hem weleens bedroog en had daarom stiekem een DNA-test laten doen bij een particulier bureau. Dus voelde hij zich niet verantwoordelijk en was vertrokken en had Fedde alleen achtergelaten bij zijn moeder.

De film liet ons verder zien dat hij uiteindelijk door Jeugdzorg uit huis geplaatst werd en terecht kwam in pleeggezinnen waar hij 'liefdevol' werd opgenomen en die hem ook net zo makkelijk weer doorschoven als hij niet precies in hun straatje paste. Een straatje waar Fedde niet in paste omdat hij allang had geleerd dat je volwassenen niet moest vertrouwen, die hadden altijd een dubbele agenda.

Bij het merendeel van die gezinnen had Fedde terecht of onterecht het gevoel dat het hun eigenlijk meer ging om de vergoedingen die ze via Pleegzorg voor hem ontvingen dan om hem een warm thuis te geven. Zijn gevoel zei hem dat er nooit eens iets extra's voor hem was, terwijl de praktijk dit soms toch wel tegensprak.

De film zou zijn achttiende verjaardag tonen. De dag dat hij door Jeugdzorg werd verstoten zoals hij dat voelde, en zelfstandig moest gaan wonen.

Het vooruitzicht was aan de ene kant beangstigend, want hij had geen idee hoe hij dat zou moeten doen, *zelfstandig* wonen. Aan de andere kant was het een geweldig vooruitzicht omdat hij verlost zou zijn van alle schijnheilige pleegouders en Jeugdzorg die het zogenaamd zo goed met hem hadden bedoeld maar hem alleen maar altijd op de huid hadden gezeten.

Jeugdzorg had een woning voor hem geregeld. Een klein appartement boven een Chinees restaurant, dat negen weken nadat hij er was ingetrokken afbrandde, aangestoken vanwege het verzekeringsgeld door de eigenaar, was het oordeel van brandweer en politie. Maar Fedde had weer pech, de pech van het opeens dakloos te zijn.

De film zou ons laten zien hoe hij een tijd in het park, STADSPARK PRINSENTUIN, sliep terwijl hij overdag door de binnenstad van Leeuwarden zwierf en leefde van kleine diefstallen en van hetgeen hij op straat vond en weer doorverkocht, of van flessen waarvan hij het statiegeld inde.

Na ruim een jaar leerde hij Elske kennen. Elske was een verlegen en schuchter meisje dat erg teruggetrokken leefde. Ze had een fijne baan maar buiten haar werk ging ze met niemand om tot ze Fedde tegenkwam die op een zomerse voorjaarsdag vlak bij haar huisje op een bankje een boterham zat te eten. Ze raakten aan de praat, en

zoals het zo vaak gaat als twee jonge mensen elkaar ontmoeten, gingen ze een keer naar de bios en trok hij bij haar in in haar tiny house van nog geen twintig vierkante meter. Het was meer een ingericht tuinschuurtje dan een huis. Hij had nu wel onderdak, maar wist zich niet aan Elske te binden. Zich aan iemand binden had hij nooit geleerd, hij had altijd zoveel mogelijk op straat gezwoven om maar niet met zijn moeder te hoeven leven.

Elske moedigde hem aan werk te zoeken. Fedde had nooit iets geleerd maar Elske wilde dat hij zijn rijbewijs ging halen, zij zou het betalen, dan kon hij koerier worden.

Dat lukte wonderwel al bij de tweede maal examen doen, en de film zou laten zien hoe hij als koerier voor de posterijen door heel Leeuwarden keurig zijn pakjes afleverde.

Na een jaartje sparen besloot hij met financiële hulp van Elske zelf een autootje te kopen. Helaas werd hij de volgende dag al betrapt op het rijden met een veel te hoge snelheid omdat hij de auto wilde testen. Hij kon met een zijn rijbewijs voor een half jaar inleveren en zijn auto werd ook in beslag genomen.

Het gevolg was dat hij weer zonder werk zat en hij zijn tijd weer verdeed met zwerven door de stad en ook begon hij te drinken. Hij had er tot dan toe goed voor opgepast nooit te veel te drinken omdat hij voelde dat hij dezelfde drankgenen als zijn moeder had. Maar in deze periode ging hij regelmatig over de schreef.

Elske besloot hun relatie te verbreken. Het deed haar pijn, maar ze wilde niet haar hele leven voor hém blijven zorgen terwijl hij nooit iets voor haar deed. Hij deed niets in het huishouden. Hij deed niets aan de buitenkant van het huisje of in het piepkleine tuintje daarbuiten. Alles kwam op Elske neer. Hij woonde bij haar, gebruikte haar voor de seks, maar het leek of hij verder niets met haar had, er was geen echte band tussen hen beiden, geen liefde en er was zelfs nauwelijks sprake van vriendschap.

Gelukkig kon hij na hun breuk, via de tip van een oude zwerver, een kamer huren zodat hij niet meer in het park hoefde te slapen en met behulp van het Leger des Heils kreeg hij bovendien een uitkering van de gemeente.

Op al zijn omzwervingen door de stad kwam hij met drugs in aanraking en al snel had hij door dat hij daar zelf wel geld mee kon verdienen. Via via werd hij koerier en dat betekende dat hij al snel nadat hij zijn auto had teruggekregen ver buiten Leeuwarden zijn pakjes ging bezorgen en zo ook de Randstad leerde kennen. Plaatsen als Amsterdam en Rotterdam. Hij ontdekte dat daar veel meer vertier was dan in Friesland.

Via het leveren van de drugs bij klanten aan huis hoorde hij weleens dat ze een dubbele portie nodig hadden omdat ze met vakantie gingen of iets dergelijks. Hij wist dan dat er woningen leeg stonden en brak daar in, ervan uitgaande dat ze tegen de politie niet zouden vertellen dat 'hun dealer' op de hoogte was geweest van hun afwezigheid.

In de film zouden ook flashbacks zitten van de vriendschappen tijdens zijn jeugd en in zijn puberteit. Vriendschappen die allemaal op niets waren uitgelopen. Meestal door een misverstand, maar vaak ook omdat hij die vrienden in de steek had gelaten of van ze had geprofiiteerd, zonder ooit zelf iets terug te doen. Zo had hij ze van zich vervreemd.

Van zijn vriendje Jimmy had hij eens een mes geleend, maar dat was hij verloren. Jammer dan, was zijn enige reactie geweest en Jimmy verdween uit zijn leven.

Van zijn vriendje Wim had hij de schaatsen verknald door ermee over het beton te lopen. Dan laat je ze toch slijpen, had hij gezegd. Ook Wim zag hij daarna niet meer.

Zo had zijn vriend Gerrit, eigenlijk een pleegbroer, hem de rug toegekeerd omdat hij een gezamenlijke afspraak niet was nagekomen. Ze waren een jaar of zestien en wilden beiden graag een abonnement op het tijdschrift Autoweek. Het eerste jaar zou Gerrit zich abonneren en het jaar daarop zou hij dat doen, en dan zo ieder jaar wisselen omdat je als nieuwe abonnee het eerste jaar korting kreeg. Maar na het eerste jaar had hij tegen Gerrit gezegd dat hij het blad niet zo interessant meer vond. Het was niet bij hem opgekomen om dan de helft aan Gerrits abonnement mee te betalen. Bovendien had hij het geld niet eens want in het pleeggezin waar hij verbleef kreeg hij immers, voor zijn gevoel, te weinig zakgeld, laat staan een behoorlijke toelage.

Gerrit was daar behoorlijk pissig over geweest en wilde niets meer met hem te maken hebben.

Door het gebruik van drugs, gecombineerd met de frustraties en demonen uit zijn jeugd zou hij zich helaas langzaam aan ontpoppen als een zeer gewelddadige crimineel.

De rode draad in de film zou laten zien dat van alles wat er zich in zijn leven had voorgedaan, hij altijd 'de anderen' de schuld had gegeven en dat hij nooit eens bij zichzelf te rade was gegaan.

Behalve nu, want in de luttele seconden die hij nog te leven had waren zijn laatste gedachten niet bij zijn vriendin die zwanger van hem was, maar dacht hij: waarom heb ik in godsnaam mijn airbags geruild voor een stomme Rolex.

Agent Van der Poel wist net op tijd de politieauto tot stilstand te brengen. Hij stapte uit en samen met zijn collega Helga van Garderen liepen ze naar het wrak van de Audi. Het portier zat klem tegen de boom en het portier aan de passagierszijde was zo ontwricht dat ze het ook niet open konden krijgen. Ze zagen wel meteen dat alle hulp voor de bestuurder te laat was. Hij moest op slag dood zijn geweest. Het bloed verspreidde zich als een grote plas rond zijn borstkas op de voorstoel en vandaar op de vloer van de auto.

De agenten wendden gechoqueerd hun blik af, ze waren wel wat gewend, maar deze aanblik was afschuwe-

lijk. Even leek het of Helga moest overgeven, maar na een paar keer diep ademhalen en slikken ging het weer.

Van der Poel belde de hulpdiensten. Hierna inspecteerden ze verder de auto en constateerden dat de airbags niet waren opengegaan en de bestuurder vol naar voren was geschoten tegen het stuur dat was afgebroken, met veel lichamelijke schade tot gevolg. Van der Poel pakte een breekijzer uit de politieauto en wrikte het portier aan de passagierszijde open waarna hij met twee vingers in de hals van het slachtoffer voelde of er nog leven was. Maar hun eerste waarneming klopte, Fedde Eleveld was overleden. Hierna begaf Van der Poel zich naar de achterkant van de Audi en wrikte de klep van de kattenbak open terwijl Helga voorzichtig de ogen van Fedde sloot.

De kattenbak lag vol met spullen. Zo lagen er behalve een bivakmuts en een breekijzer, veel sieraden, een laptop, geld, een tv, elektrisch gereedschap, en nog veel meer dure spullen. Helga pakte de laptop en opende hem. 'Welkom Auke en Carla' verscheen er op het oplichtende scherm.

Inmiddels waren de hulpdiensten, de ambulance en de brandweer, gearriveerd, even later gevolgd door een bergingsbedrijf. De agenten overlegden even met hen en besloten zelf naar Auke en Carla Bergsma te gaan zodat de hulpdiensten rustig hun werk konden doen.

Helga kende bijna iedereen in het buitengebied van Rijs en wist dus meteen dat de laptop van Auke en Carla

Bergsma was. Bovendien hadden ze ongeveer een uur eerder van de centrale een telefoontje gekregen of ze niet even bij de boerderij van de familie Bergsma konden gaan kijken omdat de burens iemand rond het huis hadden zien sluipen.

Op het moment dat ze het huis waren genaderd hadden ze de Audi met gedoofde lichten zien weggrijden en waren ze gekeerd en hadden de achtervolging ingezet.

Slechts enkele minuten later arriveerden ze bij de grote woonboerderij van de familie Bergsma. Alles was er donker.

‘Ze zullen wel slapen,’ zei Van der Poel. ‘Laten we ze maar met rust laten.’

Maar Helga vertrouwde het niet. ‘We hebben toch hun laptop gevonden, dus de man van de Audi is hier geweest. Ik ga even achterom kijken.’

Van der Poel liep met haar mee naar de achterzijde van de boerderij. De staldeur stond wagenwijd open dus ze gingen naar binnen. Er stond geen vee op stal, want nadat de familie Bergsma de boerderij had gekocht werd die niet meer als zodanig gebruikt. Zoals zo vaak werden boerderijen in en rond Rijs in beslag genomen door pensionado’s die graag uit de stad weg wilden en hun heil op het platteland zochten.

Ze liepen door naar het woonhuis. Helga klopte op de deur die van de stal toegang gaf naar de woonkeuken. Er kwam geen reactie. Helga klopte nog eens en riep: ‘Volk!’ Vervolgens riep ze: ‘Politie, is daar iemand?’

Vaag meende ze een geluid op te vangen. Het klonk als het schrapen van een keel of het verschuiven van een stoel op een harde vloer. Hierop opende Helga de deur waarop ze meteen geschrokken achteruit deinsde.

2

Victor

Victor liep al ongeveer honderd meter achter het meisje van zijn dromen aan en zijn hart bonkte alsof hij die honderd meter sneller had afgelegd dan Usain Bolt ooit had gedaan.

Maar het tegendeel was waar, hij bleef constant dezelfde veilige afstand bewaren. Ze heette Annabel, Annabel de Groot, in zijn ogen de mooiste meid van de wereld, in ieder geval van Rijs en omgeving.

Eerlijk gezegd kende hij helemaal geen meisjes buiten de regio Rijs. Annabel had lang, donker golvend haar en donkerbruine ogen. Ze was altijd chic gekleed naar de laatste mode en ze liep niet gewoon, ze schreed. Haar benen bewogen maar haar goed geproportioneerde bovenlijf bewoog niet mee, ze liep eigenlijk een beetje trots en zo kwam ze ook over op Victor en al zijn mannelijke klasgenoten. Die houding weerhield bijna alle jongens van zijn leeftijd ervan haar te benaderen, en ook Victor hield gepaste afstand.

Opeens dook Brent van Roemburg, zijn beste vriend die hij al kende vanaf de kleuterschool, naast hem op en vroeg: 'Slaap je nog, Victor, ik heb je al drie keer geroepen maar je hoorde niets.'

'Sorry,' zei Victor, 'ik was in gedachten.'

'Ja, dat zie ik, maar ik denk eerder dat je met je gedachten bij Annabel bent,' en hij knikte in de richting van het meisje waar ze nu beiden achteraan liepen.

'Ga er nou eens op af man en vraag gewoon of ze met je wil lunchen of naar de film of zo. En als jij het niet doet vraag ik het wel voor je.'

Victor protesteerde hevig. Brent wist dat hij heimelijk verliefd was op Annabel maar niet de moed had haar aan te spreken.

Ze waren inmiddels bij hun school, de csg BOGERMAN in Balk, aangekomen. Eenmaal binnen gingen Brent en Victor rechtsaf naar het lokaal van vier havo en Annabel ging linksaf naar het lokaal van vijf havo.

Voor zover Victor wist was Annabel wel een jaartje ouder dan hij. Maar hij besloot, na de aansporing van Brent, eindelijk de stap te wagen en haar na schooltijd aan te spreken en haar te vragen een keer met hem uit te gaan.

Het werd een zenuwachtig dagje. Victor kon zich niet concentreren op de lessen van die dag, wat hem een paar keer een reprimande van de leraar of lerares opleverde.

In zijn hoofd repeteerde hij zijn vraag aan Annabel. Gedurende de dag wisselde hij een keer of tien tot hij uiteindelijk besloot wat het moest worden: 'Hallo Anna-

bel, we komen allebei uit Rijs, maar ik denk dat jij altijd met de bus gaat en ik rijd, zoals vandaag, met mijn vader mee of ik kom met de fiets. Zou je het leuk vinden als ik ook een keer met de bus mee ga?’

Toen de schoolbel het einde van de lessen aangaf verstijfde hij. Nu moest het er van komen. Hij was bijna als eerste uit de klas en stond al bij de deur te wachten toen klas vijf ook uitging.

Annabel passeerde hem zonder hem aan te kijken en hij volgde haar, versnelde zijn pas, en ging even later naast haar lopen. ‘Hallo Annabel, volgens mij komen wij allebei uit Rijs, maar jij reist altijd met de bus en ik kom op de fiets. Zou je het leuk vinden als ik ook een keer de bus zou nemen?’

Ze stopte en draaide zich geërgerd naar hem toe alsof hij een doodzonde had begaan door haar aan te spreken.

‘Ik kan je niet weerhouden met de bus te reizen,’ zei ze, ‘maar ik hoop wel dat je dan een bus eerder of later neemt en anders helemaal achterin gaat zitten want ik heb geen behoefte aan gezelschap van jongetjes zoals jij.’

Ze draaide zich weer om en liep, met de voor haar zo kenmerkende tred, gewoon weer door zonder hem nog een blik waardig te keuren. Victor bleef verslagen, en vooral gekrenkt, achter. Jongetjes zoals jij. Wat bedoelde ze daar in godsnaam mee?

Victor liep langzaam naar de plaats waar zijn vader hem zou oppikken en eerlijk gezegd stond het huilen hem nader dan het lachen. Dus zo voelde het als je een blauwtje liep.

Brent dook weer naast hem op en keek hem vragend aan. 'En...?' was alles wat hij zei.

Victor had geen behoefte om eromheen te draaien en vertelde hem Annabels reactie.

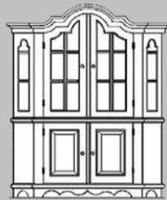
'Wat een verwaande trut, ze denkt zeker dat ze te goed is voor ons. Laat haar maar lekker in haar vet gaar smoren.'

Victor wilde nog tegenwerpen dat er geen greintje vet te veel aan zat maar berustte in de situatie. Misschien zou ze, hoopte hij tegen beter weten in, zelf ook inzien dat ze lullig had gereageerd en hem nog een keer aanspreken.

3

Het was de eerste echte lentedag van het jaar en Victor stond op het punt te vertrekken naar de vogelhut in het Rijsterbos, toen de bezorger van DHL aanbelde en twee pakjes afgaf. Het ene pakje was voor zijn vrouw en het ander pakje was voor hem.

Het waren zijn nieuwe visitekaartjes. Hij pakte ze snel uit om ze te controleren. Op de voorzijde stond:

*Victor Brandenburg
Schrijnwerker
Voor al uw meubels op maat*

Op de achterzijde stonden zijn NAW-gegevens aangevuld met zijn webadres en mobiele telefoonnummer. Aangezien hij zijn werkplaats aan huis had volstonden de NAW-gegevens van hun huisadres in Meppen.

Victor had lang getwijfeld of hij bij zijn beroep 'Schrijnwerker' of 'Meubelmaker' op het kaartje zou gebruiken, maar uiteindelijk had hij gekozen voor schrijnwerker, wat in zijn perceptie 'chiquer' oogde.

De kaartjes zagen er prima uit dus hij stopte er een paar in zijn fototas waarna hij het huis verliet.

Maar voor hij de deur uitging bleef hij als gewoonlijk even in de hal voor het prachtig geschilderde portret van zijn dochtertje Caitlin staan. Het portret was geschilderd door een bekende portretschilder aan de hand van een door hem zelf gemaakte foto.

Hij knipoogde naar haar, net zoals hij altijd bij het weggaan had gedaan toen ze nog leefde. Hij knipoogde dan afwisselend met zijn rechter en zijn linker oog en dan schaterde Caitlin het uit. Nu volstond hij met een knip-oog met alleen zijn rechteroog, maar buitengekomen knipperde hij weer met beide ogen, maar nu om het opwellende branderige gevoel kwijt te raken.

Victor ging voor het eerst in jaren weer een keer terug naar Rijs. Sinds zijn huwelijk met Martha, nu vijf jaar geleden, was hij niet meer in Rijs geweest. Zijn ouders waren al voor zijn huwelijk verhuisd naar een dorpje in Gelderland, dus hij had er eigenlijk geen binding meer mee.

Maar vandaag ging hij erheen om te fotograferen vanuit een commerciële vogelkijkhut. Normaal ging hij niet zo ver weg en zocht hij een hut dicht bij huis om zijn hobby uit te oefenen, maar zijn goede vriend Brent, waarmee hij al zijn hele leven bevriend was en die tegenwoordig in Lemmer woonde en werkte als journalist, had de hut gehuurd maar was op het laatste moment verhinderd en had gevraagd of Victor misschien interesse had om zijn plaats in de hut in te nemen.

Zoals altijd onder het rijden stopte hij de zelf gebrande CD in de speler. Er stonden slechts twee nummers op. Het eerste nummer was TEARS IN HEAVEN van Eric Clapton en hij zong het, speciaal voor Caitlin, luidkeels mee.

Would you know my name?

If I saw you in heaven

Would it be the same?

If I saw you in heaven

I must be strong

And carry on

'Cause I know I don't belong

Here in heaven

Would you hold my hand?

If I saw you in heaven

Would you help me stand?

If I saw you in heaven

Het tweede nummer was het ontroerende IK MIS JE van Maaïke Ouboter.

Je kust me, je sust me,
Omhelst me, gerust me
Je vangt me, verlangt me
Oneindig ontbangt me
Je roept me, je hoort me
Je redt en verstoort me
Gelooft me, berooft me
Verstikt en verdooft me
Je ademt en leeft me
Siddert en beeft me
Vertrouwt me, beschouwt me
Als mens en weerhoudt me
Van bozige dromen
Die op komen dagen
De eenzame vragen van eindig geluk
Hoe je praat, hoe je lacht
Hoe je stem zo dichtbij als een engel verzacht

Na ruim een uur rijden door het rustige landschap met de opkomende zon aan de kim, die hem noodzaakte zijn zonnebril op te zetten, reed hij het kleine Friese dorpje Rijs binnen. Hij constateerde dat er niet veel was veranderd sinds hij er was vertrokken. Om te zien of dat voor alles gold reed hij het hele dorpje een keer rond.

Daarna parkeerde hij de auto op de algemene parkeerplaats bij het Rijsterbos.

Hij had via de mail een korte beschrijving ontvangen hoe hij bij de hut moest komen dus hij pakte zijn camera-tas en statief en ging het pad op, dat hem al kronkelend het bos in voerde.

Na een paar honderd meter zou hij voor een hek links-af moeten slaan. Maar er kwam geen hek in zicht, zelfs niet na tien minuten lopen. Hij raadpleegde nog eens de routebeschrijving en zag dat hij de auto bij de verkeerde parkeerplaats, aan de andere kant van het bos, had geparkeerd. Omdat de hut pas een paar jaar oud was kende hij hem niet vanuit de tijd dat hij in Rijs woonde. Hij was er zonder meer van uitgegaan dat hij bij de grootste parkeerplaats had moeten zijn.

Gelukkig kende hij het bos goed genoeg om te weten hoe hij nu verder moest. Als hij de eerste afslag rechts nam en dan doorliep naar een bankje en daar weer af-sloeg, kwam hij vanzelf weer bij het aangegeven pad.

Victor zag al van geruime afstand dat er een jonge vrouw op het genoemde bankje zat en het zachte geluid dat samen met het gekwetter van vele vogels tot hem doordrong deed hem vermoeden dat ze huilde. Ze zat met haar ellebogen op haar knieën en haar hoofd in haar handen zacht te snikken. Victor stopte even om haar te observeren. Eerlijk gezegd zag ze er in zijn ogen niet uit. Ze had haar haar oranje geverfd, met een soort hanen-kam die enigszins was ingezakt, zoals je bij een echte haan ook weleens ziet. Toen ze zich even oprichtte zag hij dat ze overal piercings droeg die flikkerden in het zonlicht dat op het bankje scheen. Door haar lip, door haar